

VOLEBNÁ SŤAŽNOSŤ NIE JE PODMIENKOU VYVODENIA TRESTNOPRÁVNEJ ZODPOVEDNOSTI ZA VOLEBNÚ KORUPCIU

Úspešné napadnutie volieb volebnou sťažnosťou nie je a ani nemôže byť podmienkou vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti za korupčné konanie kandidáta, keďže v rámci konania o volebných veciach (čl. 129 ods. 2 ústavy, § 156 a nasl. zákona o ústavnom súde) nie je úlohou ústavného súdu nahrádzať činnosť orgánov činných v trestnom konaní alebo všeobecného (trestného) súdu, ale jeho jedinou úlohou je ustáliť, či protiprávne konanie kandidáta nadobudlo intenzitu umožňujúcu ovplyvniť výsledky volieb napadnutých volebnou sťažnosťou. Ústavný súd v konaní o volebných veciach ani nevyvodzuje konkrétnu zodpovednosť proti protiprávne konajúcemu kandidátovi, ale môže „iba“ vyhlásiť napadnuté voľby za neplatné, resp. zrušiť napadnutý výsledok volieb alebo rozhodnutie volebnej komisie. Z uvedených dôvodov ani skutková podstata trestného činu volebnej korupcie podľa § 336a Trestného zákona logicky ako jeden z predpokladov vzniku trestnej zodpovednosti páchatel'a tohto trestného činu nestanovuje predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu, ktorým by voľby vyhlásil za neplatné, resp. zrušil napadnutý výsledok volieb alebo rozhodnutie volebnej komisie.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 539/2021 z 11. novembra 2021)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **M. M.**, zastúpeného advokátom V. S., proti postupu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu č. k. BB-3T 4/2017 z 15. júna 2017, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 To 8/2017 z 20. marca 2018 a proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 TdoV 11/2018 z 8. júna 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 24. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. c) a d), čl. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a podľa čl. 14 ods. 1, 2, 3 písm. d) a e), ods. 5, čl. 15 Medzinárodného paktu

o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) postupom a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. BB-3T 4/2017 z 15. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok špecializovaného súdu“), postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 To 8/2017 z 20. marca 2018 (ďalej len „napadnuté odvolacie uznesenie najvyššieho súdu“) a postupom a uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 TdoV 11/2018 z 8. júna 2020 (ďalej len „napadnuté dovolacie uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ a spoluobžalovaný M. K. boli napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu uznaní vinnými zo spáchania prečinu volebnej korupcie podľa § 336a ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a to na tomto skutkovom základe: „ako kandidát na funkciu starostu obce G. P. pred voľbami a aj počas volieb do orgánov samosprávy obcí, ktoré sa konali dňa 15.11.2014 v obci G. P., okres R., po vzájomnej dohode s M. K. a V. K., ich prostredníctvom sľuboval a minimálne dva dni pred voľbami, ale aj v deň volieb, odovzdal najmenej šiestim osobám rómskeho pôvodu a to I. K., J. K., M. G., E. K., I. K., J. T. ako úplatok pol litrovú fľašu alkoholu – vodka, čokolády a kávu za to, aby vo voľbách do orgánov samosprávy obcí dali svoj hlas kandidátovi na funkciu starostu obce G. P., M. M.“ Za to bol sťažovateľovi uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní troch rokov, peňažný trest v sume 300 eur a trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, povolania a funkcie s rozhodovacou právomocou v orgánoch verejnej a štátnej moci na dobu piatich rokov.

Proti tomuto rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým odvolacím uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým dovolacím uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade opakuje argumentáciu uvedenú v ním podanom odvolaní a následne v dovolaní. Sťažovateľ namieta nezákonnosť a nespravodlivosť celého trestného konania vedeného proti nemu, ako aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku špecializovaného súdu, odvolacieho uznesenia najvyššieho súdu, ako aj dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu, pričom v podstatnom namieta: 1. odmietnutie špecializovaného súdu vykonať na hlavnom pojednávaní dovtedy nevykonané navrhnuté dôkazy a následne odmietnutie návrhov sťažovateľa na doplnenie dokazovania najvyšším súdom ako odvolacím súdom; 2. nezákonnosť čítania výpovedí svedkov z prípravného konania, ktorí v prípravnom konaní svedčili v sťažovateľov neprospech; 3. v prípravnom konaní nebola vykonaná konfrontácia sťažovateľa so svedkami v prípravnom konaní; 4. výpoveď zomrelého svedka M. nemohla byť podkladom rozsudku špecializovaného súdu; 5. uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) č. k. VII/I Gv 46/16/1100-39 z 3. októbra 2018 bolo zastavené trestné stíhanie vedené proti v tomto uznesení uvedeným osobám pre trestný čin volebnej korupcie z dôvodu, že sa tieto osoby významnou mierou podieľali na objasnení trestného činu a usvedčení

sťažovateľa; 6. svojvoľné hodnotenie výpovedí svedkov a ich hodnovernosti; 7. nezákonnosť listinného dôkazu – fotografie vyhotovenej svedkom S. K.; 8. skutková veta v rozpore so zákonom neobsahuje miesto, čas ani spôsob spáchania predmetného skutku a zároveň nebola zachovaná totožnosť skutku oproti obžalobe; 9. nesprávne právne posúdenie skutku kladeného sťažovateľovi za vinu; 10. pochybnosť sťažovateľa o nestrannosti špecializovaného súdu z dôvodu, že ten nevykonal dôkazy navrhnuté sťažovateľom; 11. pochybnosť sťažovateľa o nestrannosti prokurátorky úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj porušenie zásady prezumpcie neviny prokurátorkou úradu špeciálnej prokuratúry v súvislosti s obžalobou podanou na sťažovateľa; 12. nevyhovenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sťažovateľovmu návrhu na prerušenie konania a podanie návrhu Súdnemu dvoru Európskej únie na začatie konania o prejudiciálnej otázke. Sťažovateľ zároveň vo vzťahu k napadnutému postupu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v podstatnom namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd nemal o odmietnutí jeho dovolania rozhodnúť na neverejnom zasadnutí, ale na verejnom zasadnutí.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2, 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. c) a d), čl. 7 dohovoru, práv podľa čl. 48 ods. 1 charty a podľa čl. 14 ods. 1, 2, 3 písm. d) a e), ods. 5, čl. 15 paktu napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu, napadnutým odvolacím uznesením najvyššieho súdu a napadnutým dovolacím uznesením najvyššieho súdu, zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného súdu, ako aj napadnuté odvolacie uznesenie a napadnuté dovolacie uznesenie najvyššieho súdu, vec vrátil špecializovanému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namiatané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2, 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. c) a d), čl. 7 dohovoru, práv podľa čl. 48 ods. 1 charty a podľa čl. 14 ods. 1, 2, 3 písm. d) a e), ods. 5, čl. 15 paktu napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu, napadnutým odvolacím uznesením najvyššieho súdu a napadnutým dovolacím uznesením najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že špecializovaný súd napadnutým rozsudkom sťažovateľa arbitrárne odsúdil, následne aj najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým odvolacím uznesením jeho odvolanie proti predmetnému rozsudku špecializovaného súdu arbitrárne zamietol a najvyšší súd ako dovolací súd napadnutým dovolacím uznesením jeho dovolanie proti predmetnému odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu arbitrárne odmietol. Sťažovateľ zároveň vo vzťahu k napadnutému postupu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v podstatnom namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd nemal o odmietnutí jeho dovolania rozhodnúť na neverejnom zasadnutí, ale na verejnom zasadnutí.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej

sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a rozsudkom špecializovaného súdu a napadnutým postupom a odvolacím uznesením najvyššieho súdu:

9. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a rozsudku špecializovaného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

10. Sťažovateľ podal proti napadnutému postupu a rozsudku špecializovaného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd ako odvolací súd napadnutým odvolacím uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému postupu a rozsudku špecializovaného súdu, o ktorom bolo najvyšším súdom ako odvolacím súdom aj rozhodnuté.

11. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a rozsudkom špecializovaného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

12. Sťažovateľ taktiež namieta porušenie označených práv napadnutým postupom a odvolacím uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd ako odvolací súd odvolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku špecializovaného súdu zamietol. Proti tomuto napadnutému odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ podal dovolanie.

13. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému postupu a odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje (IV. ÚS 180/2021).

14. Ak sa argumentmi sťažovateľa proti napadnutému postupu a odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu v rámci posudzovania dovolacích dôvodov zaoberal najvyšší súd ako odvolací súd, a to v miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie ochrany

sťažovateľom označených základných práv, ústavný súd nemá na opätovné posúdenie týchto argumentov právomoc (IV. ÚS 180/2021).

15. Pretože najvyšší súd sa v dovolacom konaní zaoberal predmetnými námietkami sťažovateľa v miere, ktorá splnila všetky atribúty pre naplnenie ochrany ním označených základných práv, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť aj vo vzťahu k napadnutému postupu a odvolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a dovolacím uznesením najvyššieho súdu:

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

17. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

19. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

20. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

21. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

22. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a dovolacím uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné odmietol.

23. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení na konkrétne námietky sťažovateľa k jednotlivým sťažovateľom uplatneným dovolacím dôvodom reagoval v podstatnom nasledujúcim spôsobom:

23.1. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že špecializovaný súd odmietol vykonať na hlavnom pojednávaní dovtedy nevykonané navrhnuté dôkazy a následne aj najvyšší súd ako odvolací súd odmietol návrhy sťažovateľa na doplnenie dokazovania, najvyšší súd konštatoval, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ v priebehu predmetného trestného konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom časti dôkazov, ktoré boli totožné s niektorými návrhmi prokurátorky z obžaloby, bolo vyhovené. Zvyšné nevykonané návrhy (vrátane návrhov prokurátorky) špecializovaný súd uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol a následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. Sťažovateľ navrhol ďalšie doplnenie dokazovania v rámci odvolacieho konania, pričom najvyšší súd ako odvolací súd na verejnom zasadnutí konanom 20. marca 2018 navrhnuté vykonanie dôkazov podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení konštatoval, že špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd ako odvolací súd svoje uznesenia bližšie odôvodnili v napadnutých rozhodnutiach, a preto nie sú v súlade so skutočnosťou tvrdenia sťažovateľa, že najvyšší súd ako odvolací súd sa patrične nevyrovnal s dôvodmi odmietnutia návrhov. Najvyšší súd ako odvolací súd postupoval uvedeným spôsobom z dôvodu, že navrhované dôkazy sa týkali okolností nepodstatných pre rozhodnutie, pričom niektoré dôkazy sa ani netýkali obdobia

spáchania skutku, a preto nemohli prispieť k objasneniu skutkového stavu. Ďalšie dôkazy považoval vzhľadom na skutok kladený sťažovateľovi za vinu za bezpredmetné. Aj keď pritom najvyšší súd ako odvolací súd v odôvodnení napadnutého odvolacieho uznesenia výslovne neuviedol návrh sťažovateľa na vypočutie svedka I. S., z obsahu odvolacieho uznesenia je zrejmé, že ani vykonanie tohto dôkazu nepokladal za potrebné. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu teda odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa, keďže medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na konajúcich súdoch zväžiť, či navrhnutý dôkaz považujú za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, pričom ak dospejú k negatívnemu výsledku, sú povinné rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Najvyšší súd ako dovolací súd konštatoval, že z predloženého spisu zistil, že špecializovaný súd i najvyšší súd ako odvolací súd sa zaoberali všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením.

23.2. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že najvyšší súd ako odvolací súd sa nevyrovnal s jeho námietkou o nemožnosti čítania výpovedí svedkov z prípravného konania, ktorí v prípravnom konaní svedčili v jeho neprospech, najvyšší súd ako dovolací súd v napadnutom dovolacom uznesení konštatoval, že táto sťažovateľova námietka je v rozpore so skutočnosťou, keďže najvyšší súd ako odvolací súd v dovolacom uznesení rozviedol skutočnosti svedčiace o zákonnosti čítania výpovedí predmetných svedkov z prípravného konania. Najvyšší súd ako dovolací súd zároveň uviedol, že z § 264 Trestného poriadku vyplýva, že ak sa svedok odchytil v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede, môže mu byť na návrh prokurátora, obžalovaného alebo obhajcu zápisnica o jeho skoršej výpovedi predložená na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach, pričom toto predloženie skoršej výpovede spočíva v prečítaní tých častí zápisnice o skoršom výsluchu, ku ktorým sa má vyslúchaný vyjadriť a vysvetliť rozpory medzi svojimi výpoveďami.

Najvyšší súd ako dovolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že špecializovaný súd pristúpil k čítaniu výpovedí svedkov z prípravného konania na žiadosť prokurátorky, a to z dôvodu odstránenia rozporov medzi ich výpoveďami z prípravného konania a hlavného pojednávania. Išlo pritom o výpovede uskutočnené po vznesení obvinenia sťažovateľovi. Napriek tomu, že na týchto úkonoch sa nezúčastnil sťažovateľ alebo jeho obhajca, najvyšší súd ako dovolací súd nezistil porušenie zákona. Najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že vyšetrovateľ uznesením z 25. januára 2016 vznesol sťažovateľovi obvinenie, sťažovateľ uznesenie prevzal 2. februára 2016 a obhajcu si zvolil 18. februára 2016. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu je z uvedeného zrejmé, že obhajca o úkonoch ani nemohol byť upovedomený, pretože účinky zastupovania nastali až dorúčením splnomocnenia (§ 36 ods. 5 Trestného poriadku).

Na druhej strane účasť sťažovateľa pri výsluchu svedkov bola zabezpečená na hlavnom pojednávaní, pričom jeho účasť v prípravnom konaní nebola v zmysle § 213 ods. 1 Trestného poriadku obligatórna (bližšie R 87/2014). Sťažovateľ pritom počas celého prípravného konania nežiadal o zopakovanie výsluchu dotknutých svedkov. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa judikátu R 87/2014 najvyšší súd ako dovolací súd konštatoval, že tento judikát nie je aplikovateľný na sťažovateľov prípad. Najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že výsluch svedkov na hlavnom pojednávaní pred čítaním ich výpovedí z prípravného konania na účely odstránenia rozporov prebehol v súlade so zákonom, keďže svedkovia sa najprv spontánne vyjadrili k veci, následne im boli prípadne kladené otázky zo strany prokurátorky a až po zistení rozporov sa na návrh prokurátorky čítali príslušné časti ich skorších

výpovedí. V predmetnom judikáte R 87/2014 bola situácia odlišná, keďže súd po zložení prísahy svedkom hneď prečítal jeho výpoveď z prípravného konania, čo bolo v rozpore s § 132 ods. 1 a § 264 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd v dovolacom uznesení zároveň poukázal, že z čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nemožno vyvodit' záver, že by súdy nemohli vychádzať z výpovedí svedkov (vykonaných zákonným spôsobom), ktoré usvedčovali sťažovateľa. Pripustenie takéhoto výkladu by podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v konečnom dôsledku znamenalo, že súdy by museli prihliadať iba na dôkazy vykonané v prospech obvinených, čím by došlo k popretiu predmetu Trestného poriadku, ako aj základných zásad Trestného poriadku.

23.3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané nevykonanie konfrontácie sťažovateľa so svedkami v prípravnom konaní, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že k porušeniu práva sťažovateľa by došlo iba v prípade, ak by sa orgány činné v trestnom konaní s návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania adekvátnym spôsobom nevyrovnali, pričom z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že vyšetrovateľ odmietol návrhy na doplnenie vyšetrovania, pričom svoj postup náležite odôvodnil. Navyše, konfrontáciu medzi sťažovateľom a svedkyňou V. K. uskutočnil špecializovaný súd na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2017. Konfrontácie s ostatnými svedkami vykonané neboli, avšak sťažovateľ mal na hlavnom pojednávaní možnosť sa k výpovediam svedkov vyjadriť a klásť im otázky (s výnimkou zomrelého svedka M. a svedka O. G., ktorý na hlavné pojednávanie predvolaný nebol, pričom aj vo vzťahu k tomu svedkovi bol návrh na vykonanie dokazovania odmietnutý). Sťažovateľ danú možnosť čiastočne využil, a to aj prostredníctvom obhajcu. V tejto súvislosti najvyšší súd ako dovolací súd poznamenal, že sťažovateľ v návrhoch na doplnenie dokazovania v súdnom konaní ani nežiadal vykonanie konfrontácií, t. j. ich vykonanie zrejme nepovažoval naďalej za potrebné.

23.4. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že výpoveď zomrelého svedka M. nemohla byť podkladom rozhodnutia špecializovaného súdu, najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa môže prečítať aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný zákonným spôsobom a taká osoba zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela na chorobu, ktorá natrvalo alebo na dlhší čas znemožňuje jej výsluch, alebo ak sa taká osoba ani na opätovné predvolanie súdu k výsluchu bez dôvodného ospravedlnenia nedostaví a jej predvedenie bolo neúspešné; ak ide o výpoveď svedka, u ktorého bol v čase jeho výpovede v prípravnom konaní, ktorá sa má prečítať, dôvodný predpoklad, že na hlavnom pojednávaní ho nebude možné vypočuť, možno jeho výpoveď prečítať len vtedy, ak bol o úkone riadne upovedomený obvinený a ak má obhajcu jeho obhajca. Najvyšší súd ako dovolací súd konštatoval, že na aplikáciu § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku sa vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych podmienok: a) zákonne uskutočnený výsluch, b) jedna z vymenovaných skutočností. Výsluch svedka M. z 26. februára 2016 sa uskutočnil za prítomnosti obhajcu obvineného P. K.. Výsluch svedka bol teda vykonaný zákonným spôsobom. Špecializovaný súd pri predvolávaní na hlavné pojednávanie nariadené na 22. máj 2017 zistil, že svedok M. zomrel 1. decembra 2016, a preto jeho účasť na hlavnom pojednávaní nebolo možné reálne zabezpečiť, čo špecializovaný súd na hlavnom pojednávaní deklaroval prečítaním oznámenia o úmrtí. Pretože na postup v zmysle § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku boli splnené podmienky, špecializovaný súd prečítal zápisnicu o výsluchu svedka z prípravného konania a jeho poznámky, k čomu sťažovateľ nemal pripomienky. Najvyšší súd ako dovolací súd v tejto súvislosti konštatoval,

že súhlas prokurátora a sťažovateľa, ako sa sťažovateľ nesprávne domnieva, nebol na prečítanie výpovede svedka M. potrebný, keďže špecializovaný súd nepostupoval podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku, ale postupoval podľa § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku. Ustanovenie § 263 ods. 1 Trestného poriadku sa použije vtedy, ak súd nepovažuje osobný výsluch svedka za potrebný. Ustanovenie § 263 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku súhlas procesných strán na čítanie skoršej výpovede nevyžaduje.

23.5. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že uznesením úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/I Gv 46/16/1100-39 z 3. októbra 2018 bolo zastavené trestné stíhanie vedené proti v tomto uznesení uvedeným osobám pre trestný čin volebnej korupcie z dôvodu, že sa tieto osoby významnou mierou podieľali na objasnení trestného činu a usvedčení sťažovateľa, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že vydanie uznesenia o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 3 Trestného poriadku patrí medzi oprávnenia prokurátora a zákonné inštitúty Trestného poriadku, preto z neho nemožno bez ďalšieho vyvodzovať porušenie práv sťažovateľa, ktorého sa uznesenie nedotklo. Je na prokurátorovi posúdiť, či obvinený prispel k objasneniu taxatívne vymenovaných trestných činov významnou mierou, ktorá by prevyšovala záujem spoločnosti na jeho trestnom stíhaní. Správnosť uznesenia o zastavení trestného stíhania prijatého v inom konaní pritom dovolací súd nebol oprávnený posudzovať. Nad rámec najvyšší súd ako dovolací súd poukázal na skutočnosť, že vina sťažovateľa bola založená aj na výpovediach iných svedkov, nielen svedkov uvedených v predmetnom uznesení.

23.6. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že najvyšší súd ako odvolací súd sa nevyrovnal so sťažovateľom namietaným svojvoľným hodnotením výpovedí svedkov a ich hodnovernosti špecializovaným súdom, najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že aj podľa názoru ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Najvyšší súd ako dovolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že špecializovaný súd sa na s. 16 až 19 predmetného rozsudku podrobne zaoberal jednotlivými zmenami vo svedeckých výpovediach a vyhodnotením ich (ne)vierohodnosti, ako aj výpoveďou svedka S. K.. Následne sa najvyšší súd ako odvolací súd v napadnutom odvolacom uznesení (s. 11) stotožnil s hodnotením dôkazov špecializovaným súdom, keď uviedol, že na základe vykonaného dokazovania špecializovaný súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi jednotlivo, ako aj v súhne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd ako dovolací súd dospel k záveru, že napriek tomu, že najvyšší súd ako odvolací súd sa výslovne nevyjadril k námietkam sťažovateľa, nemožno konštatovať porušenie jeho práv.

23.7. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú nezákonnosť listinného dôkazu – fotografie vyhotovenej svedkom S. K., najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že špecializovaný súd s týmto listinným dôkazom oboznámil prítomných na hlavnom pojednávaní konanom 22. mája 2017. Sťažovateľ sa vyjadril, že jeho návšteva zachytená týmto listinným dôkazom nesúvisela s jeho volebnou kampaňou, pričom vznik fotografie bez jeho vedomia, resp. súhlasu nenamietal ani sťažovateľ, ani jeho obhajca. Zároveň je z hodnotenia dôkazov v predmetnom rozsudku špecializovaného súdu zrejmé, že špecializovaný súd na tento listinný dôkaz neprihliadal, keďže vinu sťažovateľa považoval za ustálenú z jednotlivých svedeckých výpovedí, ktoré považoval za hodnoverné. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z uvedeného vyplýva, že odsúdenie sťažovateľa nebolo založené na danom dôkaze (a už vôbec nie výlučne alebo v rozhodujúcej miere).

23.8. Vo vzťahu ku skutkovej vete napadnutého rozsudku špecializovaného súdu sťažovateľ namietal, že v rozpore so zákonom neobsahuje miesto, čas ani spôsob spáchania predmetného skutku, a zároveň namietal, že nebola zachovaná totožnosť skutku oproti obžalobe, keďže špecializovaný súd predmetný skutok „prekvapivo“ doplnil. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že tieto tvrdenia sťažovateľa sú v rozpore so skutočnosťou, keďže skutková veta obsahuje časové rozhranie, v ktorom sa skutok stal (pred voľbami a aj počas volieb do orgánov samosprávy obcí, ktoré sa konali 15. novembra 2014; minimálne dva dni pred voľbami, ale aj v deň volieb). Aj keď prokurátorka a špecializovaný súd vymedzili časové obdobie všeobecne, zo znenia skutkovej vety je zrejmé, že obvinený sa konania dopustil v rozmedzí pár dní pred voľbami a 15. novembra 2014 (v deň konania volieb). Zo skutkovej vety taktiež vyplýva miesto spáchania skutku, a to obec G. P., za ktorej starostu sťažovateľ kandidoval. Konkrétne množstvo „pochutín“ (alkohol bol špecifikovaný – pollitrová fľaša vodky), ktoré bolo odovzdané jednotlivým osobám, resp. špecifikovanie počtu jednotlivých druhov nebolo rozhodujúce pre ustálenie viny a naplnenie skutkovej podstaty trestného činu volebnej korupcie, keďže úplatok môže mať aj nepatrnú hodnotu. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu bol teda predmetný skutok vymedzený dostatočne jasne na to, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom.

Pokiaľ ide o súvisiace sťažovateľom namietané „prekvapivé“ doplnenie skutkovej vety, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že skutková veta v napadnutom rozsudku špecializovaného súdu bola oproti obžalobe doplnená na základe dokazovania o slová „aj“ a „ale aj v deň volieb“, pričom špecializovaný súd viedli k doplneniu skutkovej vety výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní. Správnosť takéhoto postupu odobril aj najvyšší súd ako odvolací súd, ktorý sa na s. 14 odvolacieho uznesenia rozsiahlym spôsobom vyjadril k zachovaniu totožnosti skutku v predmetnej veci. Najvyšší súd ako dovolací súd k tomu zdôraznil, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania páchatel'a alebo následku jeho protiprávnej činnosti aspoň čiastočne, pričom na ňu nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú, napríklad čas, miesto, spôsob jeho vykonania. Skutok je teda možné počas konania upravovať, a to v závislosti od vykonaných dôkazov a získaných poznatkov o relevantných skutočnostiach, nemôže sa však meniť jeho podstata daná účasťou obvineného na určitej udalosti, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu špecializovaný súd vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku reflektoval na vykonané dokazovanie a v jeho súlade spresnil skutkovú vetu z obžaloby, pričom totožnosť skutku zostala zachovaná. Najvyšší súd ako dovolací súd teda nezistil podstatné rozdiely medzi obžalobou a napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu. Najvyšší súd ako dovolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že účasť sťažovateľa na danej trestnej činnosti sa nemenila, len sa spresnila aj o jej páchanie v deň konania volieb. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd ako dovolací súd zdôraznil, že spresnenie skutku nemalo vplyv na právnu kvalifikáciu, keďže trestným bolo už odovzdanie alkoholu a „pochutín“ minimálne 2 dni pred konaním volieb. Zároveň sťažovateľovi bol kladený za vinu aj príslub úplatku počas volieb, čo je samo osebe taktiež trestné. Špecializovaný súd teda iba upravil skutok tak, aby zodpovedal skutočnému stavu veci, ktorý vyplynul z dokazovania. Keďže dokazovanie prebiehalo na hlavnom pojednávaní, ktorého sa zúčastnil sťažovateľ aj jeho obhajca, nemožno podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľa o prekvapujúcom rozhodnutí a o porušení jeho práv na obhajobu, pričom relevantné dôkazy na svoju obhajobu mohol predložiť i najvyššiemu súdu ako odvolaciemu súdu.

23.9. Nesprávne právne posúdenie skutku kladeného mu za vinu namietať sťažovateľ najmä z dôvodu, že podľa jeho názoru nebol v jeho prípade využitý prostriedok nápravy z iného právneho odvetvia (neústavnosť predmetných volieb nebola volebnou sťažnosťou napadnutá na ústavnom súde), ako aj z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa bol výklad relevantného ustanovenia § 336a Trestného zákona zakotvujúceho skutkovú podstatu trestného činu volebnej korupcie extenzívny v neprospech sťažovateľa. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení v tejto súvislosti v podstatnom uviedol, že skúmal, či konaním sťažovateľa boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu volebnej korupcie podľa § 336a ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, v zmysle ktorých sa prečinu volebnej korupcie dopustí ten, kto priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok tomu, kto má právo voliť, zúčastniť sa na referende alebo na ľudovom hlasovaní o odvolaní prezidenta Slovenskej republiky, aby volil alebo hlasoval určitým spôsobom, pričom čin spácha závažnejším spôsobom konania, a to na viacerých osobách. Pri tomto posúdení najvyšší súd ako dovolací súd vychádzal zo skutkového stavu ustáleného špecializovaným súdom a najvyšším súdom ako odvolacím súdom [ktorého správnosť a úplnosť nebol v zmysle

§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku oprávnený skúmať ani meniť], z ktorého vyplýva, že sťažovateľ v postavení kandidáta na funkciu starostu obce v spolupráci s ďalšími osobami sľuboval a aj ich prostredníctvom odovzdal alkohol a „pochutiny“ niekoľkým (najmenej šiestim) osobám rómskeho pôvodu, aby ho volili vo voľbách do orgánov samosprávy obcí, ktoré sa konali 15. novembra 2014.

Pokiaľ ide o otázku naplnenia znakovitej skutkovej podstaty prečinu volebnej korupcie, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení konštatoval, že napriek minimálnej hodnote jednotlivých odovzdaných vecí, tieto je jednoznačne potrebné považovať za úplatok, keďže v prípade trestného činu volebnej korupcie nie je rozhodujúca výška úplatku, pričom v oblasti výkonu verejnej moci nemožno tolerovať ani úplatky nepatrnej hodnoty. V tejto súvislosti sa najvyšší súd ako dovolací súd nestotožnil ani so sťažovateľom prezentovaným porovnávaním s inštitútom darovacej zmluvy. Pri darovacej zmluve dochádza ku konsenzu medzi darcom a obdarovaným. Darca bezplatne prenecháva, resp. sľubuje predmet darovania obdarovanému. Naopak, pri úplatku podplácajúci niečo odovzdáva alebo sľubuje podplácanému s cieľom, aby podplácaný určitým spôsobom konal alebo sa konania zdržal.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namiatané nevyužitie princípu ultima ratio, t. j. prednostné použitie prostriedkov nápravy z oblasti netrestného práva pred kriminalizáciou, podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nebol tento princíp v danom prípade aplikovateľný, keďže podanie ústavnej sťažnosti na neústavnosť volieb do samosprávneho orgánu obce by zrejme nemohlo predstavovať účinný prostriedok nápravy. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu (PL. ÚS 5/03, PL. ÚS 6/06, PL. ÚS 38/07) totiž vyplýva, že v prípade nedostatočného počtu voličov ovplyvnených nekalými praktikami jednotlivých kandidátov ústavný súd nepristupoval k vyhláseniu volieb za neplatné, keďže nízky počet prípadov nebol spôsobilý zmeniť výsledky. K opačnému názoru dospel ústavný súd v prípade, ak kupovanie hlasov bolo v intenzite umožňujúcej ovplyvniť výsledky volieb (PL. ÚS 6/06). Vzhľadom na uvedené najvyšší súd ako dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci by šesť sťažovateľom preukázateľne podplatených osôb zrejme nestačilo na zmenu výsledkov volieb. Najvyšší súd ako dovolací súd sa nestotožnil ani so sťažovateľovou námietkou, že § 336a Trestného zákona odporuje podstate volebnej kampane. Poukázal pritom na dôvodovú správu k zákonu č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005

Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a ktorým bol do Trestného zákona s účinnosťou od 1. septembra 2011 zakotvený trestnoprávny postih volebnej korupcie, z ktorej vyplýva, že podľa názoru zákonodarcu kupovanie voličských hlasov je najväčším problémom a najčastejším dôvodom vyhlásenia neplatnosti volieb, ktoré so sebou nesie veľké nebezpečenstvo pre slobodnú súťaž politických síl v demokratickej spoločnosti a zasahuje do samotnej podstaty volebného práva zaručeného ústavou a je plne opodstatnené reagovať naň aj normami trestného práva, ako to je aj v iných demokratických krajinách, napr. v Rakúsku, Nemecku či vo Švajčiarsku.

Vo vzťahu k sťažovateľovej argumentácii uznesením ústavného súdu č. k. PL. ÚS 33/2014 z 25. februára 2015 najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že ústavný súd v ňom síce pripustil vedenie volebnej kampane aj prostredníctvom volebnej agitácie vrátane majetkového obsahu, avšak išlo o verejné predvolebné sľuby adresované širšiemu okruhu potenciálnych voličov, nie sľubovanie a odovzdávanie predmetov konkrétnym voličom, ktoré už má od 1. septembra 2011 trestnoprávny rozmer. Navyše, v predmetnom prípade nebolo kupovanie hlasov ani preukázané, pričom ústavný súd aj v predmetnom uznesení zároveň zdôraznil, že nie je orgánom činným v trestnom konaní, a preto ani nemôže v konaní o volebných sťažnostiach nahrádzať činnosť týchto orgánov. Úlohou ústavného súdu je zistiť, či v priebehu volieb, resp. v období bezprostredne predchádzajúcom voľbám došlo k takým protiprávnym, resp. iným nekalým (neakceptovateľným) konaniam či aktivitám účastníkov toho konania a tiež ďalších aktérov volebného procesu, ktoré by mali takú intenzitu, že by boli spôsobilé reálne spochybniť vyhlásený výsledok volieb.

V súlade s už uvedenou argumentáciou najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení konštatoval, že sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa, že najvyšší súd ako odvolací súd dospel k extenzívnemu výkladu pri posudzovaní jeho konania. Aj do 1. septembra 2011 bolo kupovanie hlasov nezákonné, avšak mohlo mať iba dopad na platnosť volieb (PL. ÚS 6/06), no samotný kandidát konajúci v rozpore so zákonom nebol nijako postihnutelný. Pretože došlo k rozmachu „neférového“ konania kandidátov ovplyvňujúceho výsledky volieb a čistotu výkonu volebného práva, pristúpil zákonodarca k zavedeniu trestnoprávneho postihu takéhoto správania prostredníctvom trestného činu volebnej korupcie. Skutková podstata daného trestného činu pritom nezahŕňa konanie spočívajúce vo volebnej agitácii na predvolebných mítingoch, kde neurčitej mase potenciálnych voličov sú rozdávané materiálne veci s logom kandidáta, resp. politickej strany alebo je poskytované občerstvenie. Takéto konanie nepovažoval za neprípustné ani ústavný súd (PL. ÚS 6/06, PL. ÚS 64/2014). Najvyšší súd ako dovolací súd sa nestotožnil ani so súvisiacou námietkou sťažovateľa, že zo znenia § 336a Trestného zákona a výkladu ústavného súdu nemohol vedieť, aké konanie zakladá trestnú zodpovednosť. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu totiž z rozhodnutí ústavného súdu (predchádzajúcich voľbám do orgánov samosprávy obcí v roku 2014) vyplýva, že kupovanie hlasov patrí medzi najzávažnejšie porušenie zákazu volebnej kampane. Súčasne skutková podstata trestného činu volebnej korupcie zakotvená v § 336a Trestného zákona dáva od 1. septembra 2011 jasnú odpoveď, aké správanie je slovenským právnym poriadkom netolerované, pričom zákonodarca nenechal žiadne medzery, ktoré by súdy vyplňali vlastným výkladom, a preto podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sťažovateľ nebol podrobený svojvoľnému trestnému stíhaniu a odsúdeniu a ani nedošlo k porušeniu čl. 49 ústavy. Vzhľadom na uvedené taktiež nemožno konanie obvineného klasifikovať ako nepatrné a následne aplikovať tzv. materiálny korektív.

23.10. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú pochybnosť o nestrannosti špecializovaného súdu z dôvodu, že ten nevykonal dôkazy navrhnuté sťažovateľom, najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení uviedol, že zaujatosť sudcov možno namietat' cez dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý však sťažovateľ v dovolaní neuviedol, pričom ani podľa obsahu nebolo možné jeho všeobecné námietky podradiť pod daný dovolací dôvod. Najvyšší súd ako dovolací súd sa s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov vyrovnal v napadnutom dovolacom uznesení v rámci iných námietok. Najvyšší súd ako dovolací súd zároveň zdôraznil, že v zmysle § 32 ods. 6 Trestného poriadku nemožno navyše namietat' procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu.

23.11. Sťažovateľ namietal aj pochybnosť o nestrannosti prokurátorky úradu špeciálnej prokuratúry, ako aj porušenie zásady prezumpcie nevinu prokurátorkou úradu špeciálnej prokuratúry z dôvodu, že prokurátorka úradu špeciálnej prokuratúry v obžalobe na sťažovateľa po označení obžalovaných, popise skutku a právnej vety uviedla slovné spojenie „čím spáchali“, čím podľa názoru sťažovateľa neprípustne vyjadrila názor na vinu sťažovateľa. Najvyšší súd ako dovolací súd vo vzťahu k tejto námietke uviedol, že sa k nej dostatočným spôsobom vyjadril v odvolacom uznesení najvyšší súd, s ktorého závermi sa stotožnil a odkázal na ne. Nad rámec záverov uvedených v odvolacom uznesení najvyššieho súdu ten ako dovolací súd doplnil, že prokurátori zvyknú vyhotovovať niektoré dokumenty vrátane obžaloby prostredníctvom Informačného systému P., v ktorom sú už prednastavené štruktúrované dokumenty. Prokurátori do nich iba dopíšu údaje o obžalovanom, skutok, trestný čin a odôvodnenie. To znamená, že ak prokurátorka úradu špeciálnej prokuratúry použila daný informačný systém, slovné spojenie „čím spáchali“ by do obžaloby automaticky doplnil systém. Prokurátorka úradu špeciálnej prokuratúry by teda nemohla ovplyvniť výslednú podobu dokumentu. V takomto režime systém fungoval dlhé roky, pričom v súčasnosti bolo v informačnom systéme slovné spojenie zmenené na „čím mal spáchať“. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sa však prokurátorka úradu špeciálnej prokuratúry nedopustila porušenia zásady prezumpcie nevinu ani v prípade, že predmetnú obžalobu vyhotovovala „starým spôsobom“, keďže každé podanie je v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku potrebné posudzovať podľa obsahu. Z obžaloby vyplýva, že bola podaná podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňovali postavenie obvinených pred súd za spáchanie skutku popísaného v skutkovej vete, ktorý zodpovedá prečinu volebnej korupcie podľa § 336a ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Keďže prokurátorka úradu špeciálnej prokuratúry v obžalobe neuznávala vinu, ale navrhla vykonať dôkazy na hlavnom pojednávaní, je zrejmé, že iba vyjadrila svoje presvedčenie o správnosti postavenia obvinených pred súd. Obdobné platí pri petite uvedenom v odvolaní. Odvolateľ neprejudikuje rozhodnutie odvolacieho súdu, len dáva návrh a je na zvážení súdu, ako rozhodne. V súvislosti s namietaným porušením zásady prezumpcie nevinu prokurátorkou úradu špeciálnej prokuratúry sťažovateľ namietal aj rozpor so smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (ďalej len „smernica“). Najvyšší súd ako dovolací súd vo vzťahu k uvedenej argumentačnej línii sťažovateľa uviedol, že smernice sa v členských štátoch Európskej únie neuplatňujú priamo, ale prostredníctvom vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými boli smernice prebraté do vnútroštátnych právnych poriadkov, pričom v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej

únie priamy účinok (aplikácia) smerníc prichádza do úvahy len v prípade, ak uplynula transpozičná lehota na prebratie smernice do vnútroštátneho právneho poriadku a smernica nebola členským štátom Európskej únie vôbec alebo správne prebratá. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z tabuľky zhody právneho predpisu s právom Európskej únie vyplýva, že jednotlivé články predmetnej smernice boli prevzaté do viacerých zákonov Slovenskej republiky, resp. boli ich súčasťou (v úplnej zhode) už pred prijatím smernice, a teda Slovenská republika dôsledne prevzala všetky smernicou stanovené pravidlá týkajúce sa prezumpcie neviny. Eurokonformná aplikácia tejto vnútroštátnej úpravy je podľa najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu plne spôsobilá zaručiť úplnú účinnosť smernice a dosiahnuť ňou sledované ciele, a preto v predmetnom prípade neprichádzala do úvahy priama aplikácia smernice. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení zároveň poukázal na skutočnosť, že z bodu 16 a čl. 4 ods. 1 smernice navyše vyplýva, že smernica sa nedotýka úkonov v rámci trestného stíhania, ktorých cieľom je preukázať vinu podozrivej alebo obvinenej osoby, ako napríklad obžaloba.

23.12. Sťažovateľ taktiež namietal, že najvyšší súd ako dovolací súd nevyhovел jeho návrhu na prerušenie konania a podanie návrhu Súdnemu dvoru Európskej únie na začatie konania o prejudiciálnej otázke. Najvyšší súd v tejto súvislosti v napadnutom dovolacom uznesení vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nesúladu postupu prokurátorky úradu špeciálnej prokuratúry so smernicou uviedol, že keďže z bodu 16 a čl. 4 ods. 1 smernice vyplýva, že úkony prokuratúry sú vyňaté zo zákazu verejného vyhlásenia o vine, najvyšší súd ako dovolací súd nevidel dôvod na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie. Sťažovateľ potrebu začatia konania o prejudiciálnej otázke odôvodňoval aj nesúlalom § 2 ods. 10 a § 285 písm. a) až c) Trestného poriadku s bodom 22 a čl. 6 smernice, ako aj s čl. 48 ods. 1 charty, a to z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa súdy na základe slovenského právneho poriadku priznávajú určitej skupine obyvateľov právo klamať orgánom činným v trestnom konaní zo zisťných dôvodov, na podklade klamlivých výpovedí niekoho odsúdiť a zároveň v prípade pochybností nepriznávajú právo rozhodnúť v prospech obžalovaného. Najvyšší súd v napadnutom dovolacom uznesení v tejto súvislosti uviedol, že z tabuľky zhody právneho predpisu s právom Európskej únie vyplýva, že sťažovateľom uvádzané ustanovenia Trestného poriadku sú v úplnej zhode s čl. 6 smernice. Zároveň čl. 6 smernice je obsiahnutý nielen v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ale aj v § 2 ods. 11 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhlí, a strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť. V prípade, že súdy považujú dokazovanie za nedostatočné, resp. jednostranné, Trestný poriadok im dáva možnosť aktívne zasiahnuť. Pokiaľ ide o namietané klamanie orgánom činným v trestnom konaní, najvyšší súd ako dovolací súd poukázal na poučovaciu povinnosť v zmysle § 131 ods. 1 poslednej vety Trestného poriadku (svedok musí byť vždy poučený o tom, že je povinný vypovedať pravdu, nič nezamlčať, a o trestných následkoch krivej výpovede) a povinnosť zložiť prísahu podľa § 131 ods. 3 Trestného poriadku (pri výsluchu na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadaní je svedok povinný zložiť prísahu s výnimkou výsluchu svedka podľa odseku 2 – výsluch agenta). Ak svedok klame, dopúšťa sa trestného činu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 Trestného zákona. Podľa názoru najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu nie je v súlade so skutočnosťou ani argumentácia sťažovateľa, že v prípade akýchkoľvek pochybností nemá súd možnosť rozhodnúť v prospech obžalovanej osoby, keďže v prípade, ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, súd musí rozhodnúť v prospech obžalovaného

v zmysle princípu *in dubio pro reo* a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby podľa § 285 písm. a) až c) Trestného poriadku. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd ako dovolací súd nezistil dôvod na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

24. Najvyšší súd ako dovolací súd sa v napadnutom dovolacom uznesení všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede, pričom jeho závery sú úplne logické a zrozumiteľné a ústavný súd sa s nimi stotožňuje, a to vrátane záverov, ku ktorým najvyšší súd ako dovolací súd dospel v súvislosti s judikatúrou ústavného súdu o volebnej korupcii. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že (úspešne) napadnutie volieb volebnou sťažnosťou nie je a ani nemôže byť podmienkou vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti za korupčné konanie kandidáta, keďže v rámci konania o volebných veciach (čl. 129 ods. 2 ústavy, § 156 a nasl. zákona o ústavnom súde) nie je úlohou ústavného súdu nahrádzať činnosť orgánov činných v trestnom konaní alebo všeobecného (trestného) súdu, ale jeho jedinou úlohou je ustáliť, či protiprávne konanie kandidáta nadobudlo intenzitu umožňujúcu ovplyvniť výsledky volieb napadnutých volebnou sťažnosťou. V tejto súvislosti je zároveň potrebné zdôrazniť, že ústavný súd v konaní o volebných veciach ani nevyvodzuje konkrétnu zodpovednosť proti protiprávne konajúcemu kandidátovi, ale môže „iba“ vyhlásiť napadnuté voľby za neplatné, resp. zrušiť napadnutý výsledok volieb alebo rozhodnutie volebnej komisie. Z uvedených dôvodov ani skutková podstata trestného činu volebnej korupcie podľa § 336a Trestného zákona logicky ako jeden z predpokladov vzniku trestnej zodpovednosti páchatel'a tohto trestného činu nestanovuje predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu, ktorým by voľby vyhlásil za neplatné, resp. zrušil napadnutý výsledok volieb alebo rozhodnutie volebnej komisie. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd už len pre úplnosť poznamenáva, že právna úprava trestného činu volebnej korupcie je súčasťou slovenského právneho poriadku už viac ako desať rokov (od 1. septembra 2011), v priebehu ktorých bola súdmi riadne aplikovaná a jej ústavná konformita nebola dosiaľ žiadnym relevantným spôsobom spochybňovaná (napr. návrhom na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy).

25. Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu (osobitne jeho závery) však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

26. Ústavný súd pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto v zásade ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

27. Úlohou ústavného súdu nie je vystupovať ako súd tretej či štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je presvedčiť sa, že sa najvyšší súd ako dovolací súd s námietkami sťažovateľa dostatočným

a relevantným spôsobom vysporiadal. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je totiž v prvom rade dohliadať, aby konanie ako celok bolo spravodlivé. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k čl. 6 dohovoru, ktorého porušenie namieta aj sťažovateľ, zdôrazňuje posudzovanie spravodlivosti konania ako celku (Khan proti Spojenému kráľovstvu z 12. 5. 2000, sťažnosť č. 35394/97, bod 34; Allan proti Spojenému kráľovstvu z 5. 11. 2002, sťažnosť č. 48539/99, bod 42).

28. Najvyšší súd ako dovolací súd v rámci napadnutého dovolacieho uznesenia posúdil aj návrh sťažovateľa na predloženie veci Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o predbežnej otázke, avšak nestotožnil sa s jeho názorom. Z hľadiska zachovania ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľa je pritom podstatné, že najvyšší súd aj tento svoj názor náležite odôvodnil – jeho odôvodnenie je logické, založené na racionálnych úvahách a netrpí vnútornou rozpomnosťou. Už len pre úplnosť ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že transpozičná lehota na prebratie predmetnej smernice do vnútroštátnych právnych poriadkov členských štátov Európskej únie (ktorej uplynutie je jedným z predpokladov priznania priameho účinku smernici) uplynula v zmysle čl. 14 ods. 1 smernice 1. apríla 2018, t. j. zjavne až po podaní predmetnej obžaloby prokurátorkou úradu špeciálnej prokuratúry, resp. aj po prijatí napadnutého rozsudku špecializovaným trestným súdom, ako aj po prijatí napadnutého odvolacieho uznesenia najvyšším súdom, a teda vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu zásady prezumpcie nevinu v súvislosti s podaním obžaloby prokurátorkou úradu špeciálnej prokuratúry nemožno ani len teoreticky uvažovať o priamych účinkoch, resp. aplikácii smernice.

29. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom špecializovaného súdu a napadnutým odvolacím uznesením najvyššieho súdu) ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované dovolacie uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo teda založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný postup najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, vo vzťahu ku ktorému sťažovateľ namieta, že najvyšší súd ako dovolací súd nemal o odmietnutí jeho dovolania rozhodnúť na neverejnom zasadnutí, ale na verejnom zasadnutí, ústavný súd konštatuje, že s touto námietkou sťažovateľa sa nemožno stotožniť.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Podľa § 383 Trestného poriadku v prípade, ak dovolací súd zistil, že sú dané dôvody dovolania uvedené v návrhu alebo predbežne zistené súdom

v prospech obvineného a sú splnené podmienky na jeho podanie, určí termín verejného zasadnutia.

Podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku v prípade, ak dovolací súd zistí, že dôvody dovolania nie sú preukázané, dovolanie zamietne. Formulácia „bez preskúmania vecí“ v § 382 Trestného poriadku znamená, že pokiaľ je dôvod na odmietnutie dovolania, nebude sa o dovolaní rozhodovať na verejnom zasadnutí, čo konkrétne v prípade odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku znamená, že dovolací súd dovolanie odmietne na neverejnom zasadnutí, ak je aj bez konania verejného zasadnutia (vopred) zrejmé, že dovolateľom uplatnená okolnosť – chyba rozhodnutia alebo konania v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá žiadnemu z dovolacích dôvodov dostupných pre dovolateľa. Z uvedeného vyplýva, že určenie termínu verejného zasadnutia podľa § 383 Trestného poriadku je podmienené predbežným zistením zákonného dôvodu dovolania zodpovedajúceho písomnému dovolaniu. V prípade, ak následne dovolací súd až na verejnom zasadnutí zistí, že dôvody dovolania nie sú preukázané, resp. až na verejnom zasadnutí zistí, že sú splnené dôvody na odmietnutie dovolania podľa § 382 Trestného poriadku, dovolací súd dovolanie zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku (bližšie pozri DUĽA, L. § 382 [Odmietnutie dovolania], § 383 [Určenie termínu verejného zasadnutia], § 392 [Zamietnutie dovolania, neprípustnosť opravného prostriedku]. In: ČENTÉŠ, J., KURILOVSKÁ, L., ŠIMOVČEK, I., BURDA, E. Trestný poriadok. Komentár – pracovná verzia. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, ISBN 978-80-89603-88-6. Dostupné na: www.beck-online.sk). Najvyšší súd ako dovolací súd tým, že napadnutým uznesením rozhodol o odmietnutí sťažovateľovho dovolania ako nedôvodného na neverejnom zasadnutí, postupoval plne v zmysle zákonných ustanovení [§ 382 písm. c), § 383 a § 392 ods. 1 Trestného poriadku], a teda rozhodovanie najvyššieho súdu napadnutým dovolacím uznesením nie je možné hodnotiť ako také, ktoré by bolo v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. Najvyšší súd ani zjavne neporušil alebo neprípustne „neobišiel“ žiadne iné ustanovenie Trestného poriadku.

31. Vychádzajúc z uvedených jednotlivých čiastkových záverov, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a dovolacie uznesenie najvyššieho súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a dovolacím uznesením najvyššieho súdu a obsahom práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

32. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a dovolacím uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Pokiaľ ide o namietané porušenie ostatných sťažovateľom označených práv [základné práva podľa čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 49, čl. 50 ods. 2, 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 2, 3 písm. c) a d), čl. 7 dohovoru, právo podľa čl. 48 ods. 1 charty a práva podľa čl. 14 ods. 1, 2, 3 písm. d) a e), ods. 5, čl. 15 paktu] napadnutým postupom a dovolacím uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto práv napadnutým postupom a dovolacím uznesením

najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže však v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu ostatných sťažovateľom označených práv. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.